Ετος Α'. ΑΘΗΝΑΙ. Αυγουστος 1889. Τευχος Η'.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δρ. 3 ἢ Φρ χρ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"
6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΣΧΟΛΕΙΩ

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ.

Ὁ Δημητράκης ἦτο μαθητὴς ἄτακτος, ὀξύθυμος καὶ ρωμαλέος. Ἠσθάνετο ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὸ νὰ πειράζῃ τοὺς συμμαθητάς του καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφίνῃ νὰ ἡσυχάσουν. Ἂν ἐμελετοῦσαν ἔκλειε τὰ βιβλία των· ἂν ἔγραφον ἔπαιρνε τὰ μελανοδοχεῖά των· ἂν ἐκάθηντο ἥσυχοι ἐθεώρει καθῆκόν του νὰ τοὺς ἀνάστατώσῃ.

Τί ἐτραβοῦσεν ἰδίως ἀπ' αὐτὸν ἕνας μικρὸς μαθητής, ὁ Γεώργιος! Ἠσθάνετο ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν κεντᾷ, νὰ τὸν τυραννῇ. Τὸν συνήντα καθ' ὁδόν; Τὸν ἔσπρωχνεν· Ἐκάθητο; Τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐγερθῇ. Ἦτο ὄρθιος; Τὸν ἠνάγκαζε νὰ καθίσῃ. Τὰ βιβλία του, τὰ ἐμελάνωνε· τὸ μελάνι του, τὸ ἔχυνεν. Ἦτο δι' αὐτὸν εἶδος τυράννου, Ἐρινύος, δαίμονος κακοῦ.

Κάποτε, ὅταν αὐταὶ αἱ βάσανοι κατήντων ἀφόρητοι, ὁ Γεώργιος ὥρμα νὰ τὸν καταγγείλῃ εἰς τὸν διδάσκαλον.

— Ἂν σοῦ βαστᾷ, τῷ ἔλεγε τότε ὁ Δημητράκης, μαρτύρησε. Θυμήσου ὅμως· τὸ ἔκαμες καὶ ἄλλη μιὰ φορά!

Οἱ λόγοι οὗτοι εἶχον διὰ τὸν Γεώργιον ἀποτέλεσμα κεφαλῆς Μεδούσης· τὸν ἀπελίθωναν. Καὶ ἐκάθητο τότε σιωπηλός, καταπίνων τὰ δάκρυά του καὶ τοὺς λυγμούς του.

Μίαν φορὰν ὅμως—ποῖος εἰξεύρει πῶς ἔτυχε—ὁ Δημητράκης ἀπεκοιμήθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σχολείου. Ἦτο καλοκαῖρι, μέσα Ἰουλίου μηνός· ἔξω ὁ ἥλιος ἔκαιε ὑπερβολικά· ἦτο ζέστη ἀνυπόφορος· καὶ ἡ πέτρα ἐψήνετο. Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη· ὁ πρωτόσχολος ἐκοιμᾶτο ἀκουμβισμένος ἐπάνω εἰς τὴν ἕδραν· ὀλίγιστοι μαθηταὶ ἐμελέτων· οἱ ἄλλοι ἀνεπαύοντο ἐξηπλωμένοι κάτω, μερικοὶ δὲ καὶ ἐκοιμῶντο. Εἷς ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Δημητράκης.

Ὁ Γεώργιος μὲ ἄλλους μαθητὰς ἦτο ἐκεῖ πλησίον. Στραφεὶς, εἶδε τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ Δημητράκη πλησίον του. Μία ἰδέα τότε τῷ ἦλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν, νὰ κλέψῃ τὸ μελανοδοχεῖον ἐκεῖνο· τὸ ἐχρειάζετο; ὄχι· ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸ εἶχε κάμει, καὶ διὰ κανένα ἄλλον δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε. Διὰ τὸν τύραννόν του ὅμως τὸν βασανιστήν του, θὰ τὸ ἔκαμνεν. Ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ ἔστω καὶ μὲ ἓν μελανοδοχεῖον.

Τί μόνον δὲν ἤθελε; Νὰ τὸν ἴδῃ τις· ἐχρειάζετο προσοχή. Τὴν ἔλαβεν. Μίαν στιγμὴν, καθ' ἣν εἶδεν ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἥρπασε τὸ μελανοδοχεῖον καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τοὺς κόλπους του.

Ἀλλὰ κατόπιν μετενόησεν. Ὅταν θὰ ἐξύπνα ὁ Δημητράκης καὶ θὰ ἐζήτει τὸ μελανοδοχεῖον του, τί θὰ ἐγίνετο; Ἂν τὸν ὑπεπτεύετο; Ἂν τὸν ἀνηρεύνα καὶ τὸ ἀνεύρισκεν ἐπάνω του; Καὶ ἔπειτα νὰ κλέψῃ! αὐτός! ἔστω καὶ ἓν μελανοδοχεῖον! ἔστω καὶ τοῦ Δημητράκη!

Ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐπαναθέσῃ, ὅπου ἔκειτο· ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κόλπόν του καὶ ἐπερίμενε νὰ μὴ τὸν ἴδουν πάλιν ὅπως δὲν τὸν εἶδον, ὅταν τὸ ἔλαβε.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην ὁ Δημητράκης ἐξύπνησε.

Κατ' ἀρχὰς ἐχασμήθη καὶ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς· ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν ἕδραν. Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη· ὁ πρωτόσχολος ἐκοιμᾶτο.

Πλησίον του βλέπει τότε τὸν Γεώργιον. Τὰ ἔνστικτά του ἐξηγέρθησαν ἀμέσως· τῷ ἐζήτησε τὸ μελανοδοχεῖόν του. Τί τὸ ἤθελεν; ἦτο γνωστόν· νὰ τὸ χύσῃ.

Ὁ Γεώργιος δὲν εἶπε τίποτε· ἡ καρδία του ἐκτύπα· ἔτρεμεν, ὡς τὸ φύλλον.

— Τὸ καλαμάρι σου, εἰδὲ μὴ θὰ χύσω ἐπάνω σου τὸ ἰδικόν μου. Καὶ ἐζήτησε τὸ μελανοδοχεῖόν του, τὸ ἰδικόν του μελανοδοχεῖον. Ποῦ ἦτο; δὲν ἐφαίνετο.

Τί συνέβη; ἐρευνᾷ εἰς τὸν κόλπόν του· τίποτε. Γυρίζει ἐδῶ, ἐκεῖ, τίποτε·

— Ποῖος ἐπῆρε τὸ καλαμάρι μου; ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται.

— Εἶσαι σὺ ποῦ μοῦ τὸ ἔκλεψες; ἔλεγε πρὸς τὸν ἕνα.

— Ἐγώ; ὄχι ἀπήντα οὗτος.

— Μήπως εἶσαι σύ; ὁ ἄλλος; ὁ ἄλλος; ὁ ἄλλος;

Ὅλοι ἀπεκρίνοντο ὄχι! ὄχι!

— Μήπως εἶσαι σύ; εἶπε τελευταῖον πρὸς τὸν Γεώργιον.

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ὠχρὸν ἀπὸ τὸν φόβον ἔτρεμε. Μόλις ἠμπόρεσε νὰ ἀρνηθῇ.

— Ἀ! ὄχι! δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς, ἐκραύγασεν ὁ Δημητράκης, εἶσαι σύ! Δός μου τὸ καλαμάρι!

— Μὰ δὲν εἶμαι ἐγώ....

— Δός μου τὸ καλαμάρι, σοῦ λέγω.

Καὶ ἀμέσως ἓν ῥάπισμα δυνατὸν ἐκύλισε τὸν Γεώργιον κατὰ γῆς. Ἔπειτα ἐσήκωσε τὸν πόδα του νὰ τὸν κτυπήσῃ. Εἷς μαθητὴς τότε παρενέβη.

— Ἄφησέ τον, τοῦ λέγει, Δημητράκη, ἄφησέ τον! τὸν καϋμένον. Δὲν φταίει αὐτός· τὸ καλαμάρι τὸ ἔχω... ἐγώ.

Καὶ τῷ ἔδειξε μελανοδοχεῖον ὅμοιον μὲ το ἰδικόν του.

— Σύ! Σύ, Μιχαλάκη! Σύ! εἶπε τότε ὁ Δημήτριος καὶ ἐστάθη προσβλέπων αὐτὸν ἀλλοκότως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ διδάσκαλος εἰς τὴν θύραν. Ῥίψας ἓν βλέμμα εἶδε τὴν συνάθροισιν τῶν μαθητῶν· ταὐτοχρόνως ὁ Γεώργιος ἠγέρθη ὀλολύζων.

— Τί τρέχει ἐκεῖ κάτω; ἠρώτησε διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς.

Κανεὶς δὲν ἀπήντησε.

— Τί τρέχει; ἐπαναλαμβάνει. Ποῖος κλαίει; Εἶσαι σὺ Γεώργιε; ἔλα ἐδῶ.

Ὁ δυστυχὴς παῖς προσῆλθε.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις; Σ' ἔδειρε κανείς;

Ὁ παῖς δὲν ἀπήντα.

— Ποῖος τὸν ἔδειρεν; ἠρώτησε τότε ὁ διδάσκαλος.

Πρὶν ἢ κανεὶς λάβῃ τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Δημητράκης προβὰς ἐφώνησεν:

— Ἐγώ, διδάσκαλε.

— Σύ! ὅπου ἀταξία πάντοτε σύ; Καὶ διατὶ τὸν ἔδειρες;

— Ἐνόμισα ὅτι αὐτὸς μοῦ εἶχε κλέψει τὸ καλαμάρι μου.

— Σοῦ ἔκλεψε κανεὶς τὸ καλαμάρι σου; καὶ ποῖος ἦτο;

— Ἦτο!.. ὁ Μιχαλάκης!

Σφαῖρα συρίζουσα ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του δὲν θὰ ἔφερεν εἰς τὸν διδάσκαλον τόσην κατάπληξιν ὅσην αὐταὶ αἱ λέξεις!

— Ψεύδεσαι, ἐφώνησε πρὸς τὸν μαθητήν, ψεύδεσαι! ὁ Μιχαλάκης δὲν κλέπτει, ἀλλὰ σὺ συκοφαντεῖς. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ὅμως ἐγὼ ἀτιμώρητον.

— Εἰμπορεῖς νὰ μὲ τιμωρήσῃς, ἀπήντησεν εὐτόλμως ὁ μαθητής, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀθῴνει τὸν Μιχαλάκην. Ἀφοῦ τὸ ὡμολόγησε μόνος του!

— Μιχαλάκη! γρήγορα ἐδῶ! ἐφώναξεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Μιχαλάκης προσῆλθεν· ὠχρός, ἀλλὰ γαλήνιος.

Ὁ διδάσκαλος τὸν ἐκύτταξεν.

— Ἤκουσες, τῷ εἶπε, τί εἶπαν ἐναντίον σου; Σὲ κατηγοροῦν ὅτι ἔκλεψες ἕνα καλαμάρι· τὸ ἔκαμες αὐτό, σύ;

Ὁ Μιχαλάκης δὲν ἀπήντησεν· ἔγεινε μόνον ὠχρότερος.

— Πῶς δὲν ἀπαντᾷς; ἐπανέλαβεν ὁ διδάσκαλος.

Οὐδεμία καὶ πάλιν ἀπάντησις.

Οἱ μαθηταὶ ἐπερίμεναν τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς τοῦ διδασκάλου, καί, ὡς ἂν ἦσαν αὐτοί, ἐζάρωσεν ὁ καθείς.

Ἀλλ' ὁ διδάσκαλος δὲν ὠργίσθη. Εἰς τὴν μορφήν του ἐφαίνοντο μόνον ἡ ἀπορία, ἡ κατάπληξις καὶ ὁ πόνος. Τέλος δὲ ἓν δάκρυ ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Οἱ μαθηταὶ συνεκινήθησαν. Παρ' ὀλίγον ἔκλαιον ὅλοι.

Κατόπιν ὁ διδάσκαλος ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ· ὄχι μὲ ὀργήν, ἀλλὰ μὲ πραότητα, ὄχι μὲ ἀγανάκτησιν ἀλλὰ μὲ παράπονον. Δὲν ἐπέπληττεν· ἐσυμβούλευε. Δὲν ἐπετίθετο· συνέπασχε. Δὲν ἐρράπιζεν· ἐθώπευεν. Ἀλλὰ συμβουλεύων, συνεκίνει· ἀλλὰ συμπάσχων, ἐσπάραττεν· ἀλλὰ θωπεύων, ἐτραυμάτιζεν.

Ὁ Μιχαλάκης, τὸ πρότυπον τοῦ καλοῦ μαθητοῦ, ὁ πάντοτε ἐπιμελής, ὁ πάντοτε εὔτακτος, ὁ μὴ δώσας ποτὲ ἀφορμὴν δυσαρεσκείας οὔτε εἰς τὸν διδασκαλόν του οὔτε εἰς τοὺς συμμαθητάς του, αὐτός τώρα, διὰ μιᾶς, νὰ κατηγορηθῇ ὅτι ἔκλεψεν ἕνα καλαμάρι, καὶ ἡ κατηγορία αὐτή, ἡ ὕβρις αὐτή, ἡ προσβολὴ αὐτὴ νὰ τῷ ῥίπτηται τόσον φανερὰ κατὰ πρόσωπον, ἐνώπιον τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἐνώπιον τῶν συμμαθητῶν του καὶ αὐτὸς νὰ μὴ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ὑψώσῃ τὸ μέτωπον, νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ κραυγάσῃ, νὰ διαμαρτυρηθῇ, ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, ἀλλὰ νὰ κύπτῃ κάτω, κατησχυμένος ὡς ἔνοχος;...

Ὁ διδάσκαλος, μὴ θέλων ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ τοιαύτην ἐνοχήν, ἀπεπειράθη ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ μαθητοῦ του μίαν λέξιν, μίαν ἄρνησιν, ἓν ὄχι».

Τίποτε ὅμως, ... τίποτε.

Ὁ κατηγορούμενος ἐσιώπα. Καὶ ἔκυπτε πάντοτε.

Ἀπὸ στιγμῆς δ' εἰς στιγμὴν ἐγίνετο ὠχρότερος, ὅτε αἴφνης λυγμοὶ ὀξεῖς ἠκούσθησαν. Μαθηταὶ καὶ διδάσκαλος ἐστράφησαν. Τίς ἦτο; Ἦτον ὁ Γεώργιος.

Κλαίων, ἀλλὰ σταθερός, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἕδραν τοῦ διδασκάλου Εἰς τὰς χεῖρας ἐκράτει κάτι, τὸ ὁποῖον ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας. Ἦτο μελανοδοχεῖον.

— Τὸ καλαμάρι μου! ἐκραύγασε τότε ὁ Δημητράκης!

Διδάσκαλος καὶ μαθηταὶ ἔμειναν ἐμβρόντητοι. Τί λοιπὸν συνέβαινε; Δὲν ἐχρειάσθη πολὺς καιρός, ὅπως ἐννοήσωσι.

Ὁ Γεώργιος διηγήθη μετὰ κλαυθμῶν τί τὸν ὤθησεν, αὐτόν, τὸν τοσάκις καὶ τόσον βασανιζόμενον ἀπὸ τὸν Δημητράκην, νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἁρπάζων τὸ μελανοδοχεῖόν του· ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἔπραξε διστάζων καὶ ἀμέσως μετεμελήθη, δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τὸ ἀποθέσῃ καὶ πάλιν ὅθεν τὸ ἔλαβε· πῶς κατόπιν ὁ Δημητράκης τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς μ' ἓν ῥάπισμα, ἡτοιμάζετο δὲ νὰ τῷ δώσῃ καὶ ἓν λάκτισμα, ὅτε ὁ Μιχαλάκης παρουσιάσθη καὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἐπῆρε τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ Δημητράκη, ὅμοιον πρὸς τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ ὁ ἴδιος.

Διδάσκαλος καὶ μαθηταὶ ἐστράφησαν τότε πρὸς τὸν μικρὸν ἥρωα, ὅστις διέπραξε τόσην μεγάλην καὶ εὐγενῆ θυσίαν. Διδάσκαλος δὲ καὶ μαθηταὶ ὡς ἀπὸ συνθήματος, τὸν ἐχειροκρότησαν.

Τότε δὲ, ἀλλὰ μόνον τότε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μιχαλάκη ἐξεχύθησαν ὡς βοοχὴ τὰ δάκρυα.

Τὸν δὲ Γεώργιον ἐπέπληξε μὲν τὸ πρῶτον ὁ διδάσκαλος ἀλλ' ἐπήνεσε κατόπιν. Τὸ νὰ μὴ δεχθῇ τις, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς, νὰ ὑποφέρῃ ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ. τὸ νὰ δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' ἡ συνείδησίς του νὰ τὸν κάμνῃ νὰ ὑποβάλληται εἰς αὐτὴν, τὸ νὰ σφάλλῃ, ἀλλὰ νὰ μετανοῇ κατόπιν, εἶνε δεῖγμα ψυχῆς εὐγενοῦς.

Στραφεὶς δὲ τελευταῖον πρὸς τὸν Δημητράκην τὸν ἐνουθέτησε πικρῶς, ἀλλὰ καὶ πατρικῶς. «Βλέπεις; τῷ εἶπε τελευταῖον. Σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος ὅλων αὐτῶν τῶν σκηνῶν. Τὶ σοὶ ἔπταισε τὸ παιδίον αὐτό; εἶναι συμμαθητής σου καὶ ὁμῆλιξ σου. Ἔπρεπε νὰ τὸν θεωρῇς φίλον σου, ἀδελφόν σου. Σὺ ἔγεινες ὁ βασανιστής του. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκασες νὰ κάμῃ καὶ κακὴν πρᾶξιν.

Σ' ἔκλεψεν αὐτός· ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι σὺ ἔκλεψες τὸν ἑαυτόν σου· διότι σὺ ἐγέννησες μὲ τὰς πράξεις σου εἰς τὴν καρδίαν του τὸ αἴσθημα νὰ σ' ἐκδικηθῇ κλέπτων σε. Τὸ δὲ χείριστον, τὸ ὁποῖον ἔκαμες, εἶνε τοῦτο, ὅτι ἔκαμες τὸν μικρὸν αὐτὸν ἄγγελον (καὶ ἔδειξε τὸν Μιχαλάκην) νὰ θεωρηθῇ ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ὡς κλέπτης. Ἐὰν ἔχῃς ὀλίγην φιλοτιμίαν εἰς τὴν ψυχήν σου, τώρα θὰ τὴν δείξῃς. Τὴν σκηνὴν αὐτὴν μὴ τὴν λησμονήσῃς ποτέ. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ σοὶ λέγῃ πάντοτε: *διορθώσου*. Καὶ ἀρκεῖ ὀλίγον ἀγῶνα νὰ καταβάλῃς, διὰ νὰ διορθωθῇς».

Ὄχι μετὰ πολὺν καιρὸν τρεῖς μαθηταὶ τοῦ Σχολείου παρετηρήθη ὅτι κατήντησαν φίλοι ἀχώριστοι· ὄχι φίλοι μάλιστα, ἀλλ' ἀδελφοί. Ἤρχοντο εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔφευγαν μαζύ, πάντοτε δὲ μαζὺ ἐμελέτων καὶ συνέπαιζον.

Ἦσαν ὁ Μιχαλάκης, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Δημητράκης.

Τὸν Μιχαλάκην ὁ Δημητράκης τὸν ἐθεώρει σχεδὸν ὡς ἀνώτερόν του· δὲν τὸν ἠγάπα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν εσέβετο. Τὸν δὲ Γεώργιον τὸν ἐπροστάτευε περισσότερον παρὰ ἀδελφόν του. Ποτὲ πλέον δὲν ἐζήτει νὰ δείξῃ τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων του. Τὸ ἔκαμνεν ὅμως μὲ ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, ἂν ἔβλεπε κανένα ἀδιάκριτον ὅτι ἐζήτει νὰ πειράξῃ τὸν μικρόν του φίλον.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ὦ τοῦ σύμπαντος *Πλάστα*, σὺ ὅστις
μὲ ἐν νεῦμα τὴν φύσιν κινεῖς,
τῆς ἐμῆς προσευχῆς ὡς παγγνώστης
ὦ, εἰσάκουσον τῆς ταπεινῆς.

Ἀπὸ πᾶν βλαβερὸν φύλαττέ με,
δός μοι εὐκλειαν, φώτων ἑστίαν,
καὶ θερμὴν πρὸς τὰ θεῖα καρδίαν,
μὲ τὸ φῶς σου, Θεέ, φώτιζέ με.

Θησαυρῶν ἀντί, σῶτερ, κοσμίων,
ἀρετῆς δὸς νὰ στιλβῇ ὁ λύχνος
τῇ ψυχῇ μου ὡς ἄστρον τι θεῖον
κι' ἁμαρτίας μου σβῦσε πᾶν ἴχνος.

Τῇ στερούσῃ πατρίδι μου χῦσε,
οἶκτον, πάτερ οἰκτρῶς πρὶν ἐκπνεύσῃ
τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας της λῦσε,
ἐλευθέρας πνοὰς ν' ἀναπνεύσῃ...

Μὴ ἀφίνῃς ἐντὸς τοῦ ναοῦ σου,
τούρκων ἆσμα τραχὺ ν' ἀντηχῇ,
τὸ ζητεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ σου,
ἐν ἀγνῇ καὶ θερμῇ προσευχῇ.

Ναί, εὐδόκησον, κύριε, ἵνα
ὁ τῆς νίκης παιὰν ἀντηχήσῃ
ὁ δὲ ἥρως ἐν τρόπαιον στήσῃ
ἐστεμμένον μὲ δάφνας καὶ κρῖνα.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ—ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ...!

Αἴ! μικρέ μου φίλε ἀναγνῶστα, πρώτην φορὰν γνωριζόμεθα σήμερον καὶ ὀφείλω πρὸ παντὸς νὰ σοὶ δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν: «Ἄκουε πάντοτε τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων σου· ὄχι μόνον δὲν θὰ χάσῃς ποτὲ, ἀλλὰ θὰ εἶσαι καὶ κερδισμένος τὰς περισσοτέρας φοράς».

Ἰδού, ἡ μικρὰ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ διηγηθῶ σήμερον θὰ σοὶ ἀποδείξῃ ὅτι πάντοτε καὶ παντοῦ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου τὴν ἀνωτέρω συμβουλήν μου.

Καμμίαν ἴσως φορὰν, μικρέ μου ἀναγνῶστα, ἡ μήτηρ σου ἢ ὁ πατήρ σου, ἢ ἡ παιδαγωγός σου ἢ ὁ διδάσκαλός σου θὰ σὲ ὡδήγησε χάριν περιπάτου ἐκεῖ κάτωθεν τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὅπου εἶνε τὸ ποτάμι. Ναί! τὸ ποτάμι τοῦ Ἰλισσοῦ ἢ τῆς Καλιρρόης, ὅπως τὸ λέγουν οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι. Τὰς περισσοτέρας φορὰς ὅπου θὰ μετέβης ἐκεῖ θὰ τὸ εἶδες ξηρὸν, κατάξηρον, μὲ χωρὶς σταλαγματιὰ νερό, ἤτοι **Χείμαρρον** ὅπως τὸ ὀνομάζει ἡ Γεωγραφία σου. Αὐτὸ τὸ ποτάμι μόνον ἐν καιρῷ χειμῶνος ἔχει κἄποτε νερόν. Εἰς βροχερὰς ἡμέρας κατέρχεται παταγωδῶς, κατρακυλᾷ λίθους καὶ δένδρα καὶ παρασύρει εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου, ὅπου χύνεται, μὲ τὴν ὁρμητικὴν φοράν του καὶ ζῶα ἀκόμη.

Λοιπὸν μίαν ἡμέραν πολὺ βροχερὰν, ὁποῦ ὁ οὐρανὸς ἦτον ὁλόμαυρος ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἡ ἀτμοσφαῖρα θολωμένη καὶ πληκτικὴ, διότι ἐκεῖ ὑψηλὰ πρὸς τὸν Ὑμηττὸν (Τρελλὸν) ἠκούοντο βρονταὶ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔπιπτε βροχὴ πολὺ τρομερὰ, ὁ μικρὸς ἑπταετὴς Θανάσης, τὸ μόνον παιδὶ τῆς κυρὰ—Χρήσταινας, καλὸ παιδὶ 'στὰ γράμματα, ἀλλὰ κακὸ παιδὶ 'στὰ παιγνίδια, μὲ τρεῖς ἄλλους φίλους του μεγαλειτέρους ἀπὸ αὐτὸν ἔπαιζε μέσα εἰς τὸν Ἰλισσὸν παρὰ κάτω ὀλίγον ἀπὸ τὴν γέφυραν. Τὸ ποτάμι οὔτε σταλαγματιὰ νερὸ εἶχε.

Τὸ σπῆτι τοῦ μικροῦ Θανάση ἦτο ἀπέναντι. Χίλιαις φοραὶ; ἡ μητέρα του τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ μὴ παίζῃ στὸ ποτάμι. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὴν ἤκουεν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δέκα φοραὶς τοῦ εἶχε φωνάξει, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε ἀφοσιωθῆ ἐκεῖ μὲ τὰ χαλίκια καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἔπαιζαν ἀμέριμνα, νά σου, μικρέ μου ἀναγνῶστα, ἀρχίζει νὰ καταβαίνῃ τὸ ποτάμι. Εἶχε βρέξει ἐπάνω ψηλὰ στὸν Ὑμηττὸ καὶ στὴν ἀπὸ κάτω πεδιάδα καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ νερὸ ἔτρεχεν ὁρμητικὸν μέσα εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ ποῦ πρὸ μιᾶς ὥρας δὲν ἦτο σταλαγματιὰ νερὸ, τώρα ποτάμι τριῶν ποδῶν ὕψους κατρακύλα μὲ βοὴν καὶ παρέσυρε λίθους, δένδρα, μικρὰ ζῶα, ξύλα, καλάθους καὶ πᾶν τὸ προστυχόν!

— Αἴ! παιδιά α α . . . φύγετε ε ε ... θὰ σᾶς πάρῃ τὸ ποτάμι! ἀκούεται ἡ φωνὴ γραίας καθημένης ἐκεῖ εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην.

Ὁ μικρὸς Θανάσης ἔστρεψε διὰ νὰ ἴδῃ τὴν φωνάζουσαν γραῖαν, ἐνῷ οἱ σύντροφοίτου πεῖ μεγαλείτεροι καὶ ταχύτεροι ἀπ' αὐτὸν τρέχουν, πηδοῦν ἐδῶ, πηδοῦν ἐκεῖ καὶ ἐπὶ τέλους ἀναβαίνουν εἰς τὴν ὄχθην. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Θανάσης ποῦ νὰ τρέξῃ; Τὰ ἔχασεν ἐκύτταζεν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ σᾶν τρελλός. Τὸ ποτάμι πλέον τὸν ἔφθασεν. Δύο μέτρα μόνον μακράν του ἦτο. Τρέχει πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ ποτάμι τὸν ἀκολουθεῖ ἀπ' ὀπίσω. Γυναῖκες, παιδία, ἄνδρες εἰς τὰς ὄχθας ἔβλεπον τὸν μικρὸν Θανάσην μετ' ἀπελπισμοῦ. Δὲν εἶχεν ἀπὸ ποῦ ν' ἀναβῇ. Ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρά του ἐφώναζε—«ἀπ' ἐδῶ, παιδί μου, ἀπ' ἐδῶ»—ἀλλ' ὁ μικρὸς Θανάσης ἔτρεχε καὶ ὅλο ἔτρεχεν.

— Ἀ! τὸν πῆρε τὸ ποτάμι, ἠκούσθη μία φωνή, καὶ ἡ μητέρα του πίπτει λιπόθυμος.

Τρέχουν δύο τρεῖς εὐθὺς νὰ σώσουν τὸν Θανάση, ὁ ὁποῖος ἐκυλίετο πλέον μὲ τὸ νερό. Προσεπάθει νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Τέλος μετὰ πολὺ μεγάλον κίνδυνον τὸν σώζουν καὶ τὸν φέρουν καταβεβρεγμένον καὶ ἀναίσθητον εἰς τὴν μητέρα του.

Πίπτει ἀσθενὴς ἐπὶ ἕνα μῆνα, ὑποφέρων τὰ πάνδεινα καὶ ἐγείρεται τέλος ἐκ τῆς κλίνης ἰσχνός, ἐξησθενημένος, εὐλογῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διότι ἐσώθη. Ὅλας τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἦτο ἀσθενὴς, ὡρκίζετο εἰς τὴν μητέρα του ὅτι δὲν θὰ ξαναπαίξῃ εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὸ ἔκαμε, διότι προσκληθεὶς μίαν ἡμέραν ἐκεῖ ὅπως παίξῃ πάλιν μετ' ἄλλων φίλων του ἀπήντησεν :

— Ὄχι ! τὸ ὡρκίσθην εἰς τὸ φιλὶ τῆς μητέρας μου νὰ μὴ παίξω πλέον εἰς τὸ ποτάμι !

Ν. Γ. Μπενακης.

Τὸ τέχνασμα τῆς Μαρίκας

(Διήγημα διὰ πολὺ μικρὰ παιδία)

Ἡ μικρὰ Μαρίκα, κόρη μόλις πέντε ἐτῶν, ἦτο κλεισμένη μίαν ἡμέραν μόνη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαμᾶς της καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ ἄλλην λύπην παρὰ μόνον ὅταν ἔφαγεν ἕνας γάτος τὸ πουλάκι της καὶ ὅταν ἀπέθανε τὸ σκυλλάκι της, τὸ ὁποῖον ἠγάπα παρὰ πολύ.

Εἶχε πατέρα καλόν, μητέρα πολὺ ἀγαθήν, καὶ ἕνα ἀδελφὸν μικρότερον ἀπὸ αὐτήν, μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζε πάντοτε χωρὶς νὰ μαλώσῃ ποτέ. Εἶχε τέλος πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ κάμῃ μιαν μικρὰν κόρην εὐτυχῆ.

Διατί λοιπὸν ἔκλαιε ; τί εἶχε ; . . .

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ μαμά της, ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα πολύ, δὲν τὴν ἐφίλει πλέον, δὲν τῇ ἔλεγε τόσα καλὰ λόγια, τὰ ὁποῖα τῇ ἔλεγε μέχρι τοῦδε.

Ἦτο ἠναγκασμένη νὰ περιποιῆται περισσότερον τὸν ἀδελφὸν τῆς Μαρίκας, ὁ ὁποῖος ἔτυχε τότε νὰ ἀσθενήσῃ !

Τοῦτο ἦτο ὅλη ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαμᾶς της καὶ ἔκλαιεν.

Ἔκλαιεν, ἐφώναζε, πρὸ πάντων διὰ νὰ τὴν ἀκούσωσιν ὅτι κλαίει. Ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν μαμά της νὰ **λυπηθῇ, νὰ φοβηθῇ.**

Ἤθελε μὲ τὰ κλάμματά της νὰ τὴν ἀγαπήσωσι περισσότερον. Ἡ μαμά της κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν ἠσχολεῖτο εἰς ἐργασίας τῆς οἰκίας, ὅτε αἴφνης ἤκουσε τὴν Μαρίκαν νὰ κλαίῃ. Φοβηθεῖσα πολὺ μήπως ἔπαθε δυστύχημά τι ἔτρεξε πλησίον της, τὴν ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἤρχισε νὰ τῇ ὁμιλῇ, νὰ τὴν θωπεύῃ, νὰ τὴν φιλῇ, διὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης της.

Ἡ Μαρίκα δὲν ἀπήντα, ἀλλ' οὔτε εἶχέ τι νὰ εἴπῃ· ἔπαυσεν ὅμως νὰ κλαίῃ, ἀφοῦ κατώρθωσεν ὅ,τι ἐπεθύμει.

Ἡ μαμά της ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι τοῦτο ἦτο τέχνασμα, ὅτι ἦτο πονηρία τῆς μικρᾶς Μαρίκας.

Πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ λυπῶμεν τοὺς γονεῖς μας !

Ἀλλ' ἡ Μαρίκα εἶχε καλὴν καρδίαν καὶ περισσότερον ἠσθάνθη αὐτὴ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν μαμά της, ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα τόσον ὅσον ἠγάπα καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόντης. Διὰ τοῦτο ἀμέσως μετενόησε διὰ το σφάλμα της καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ ποτὲ πλέον, ποτέ !

Πάντοτε ἐνεθυμεῖτο τὰς συμβουλὰς τῆς μαμᾶς της καὶ δὲν ἐφοβεῖτο νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν της .....

Ὅταν κάμνωμεν κακὸν, δὲν εἴμεθα ἄξιοι ἀγάπης.

Διὰ νὰ μᾶς ἀγαπῶσι, δὲν πρέπει νὰ προξενῶμεν λύπην εἰς τοὺς γονεῖς μας, ἀλλὰ νὰ ὑπακούωμεν εἰς αὐτοὺς, νὰ τοὺς σεβώμεθα καὶ νὰ κάμνωμεν πάντοτε ὅ,τι μᾶς συμβουλεύουν !

Ειρηνη Ε. Κανακακη.

ΤΗΝ ΑΥΓΗ — ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Τὴν αὐγὴ, τὴν αὐγὴ,
Τσὶ φωνάζει τὸ πουλὶ.
ἀπὸ τὸ μικρὸ κλουβάκι :
Ἐλενάκι, Ἐλενάκι
πῶς πεινῶ πολύ.

Τὴν αὐγὴ, τὴν αὐγὴ,
τὸ ἀρνάκι προσκαλεῖ
τὸ μικρὸ τὸ Ἐλενάκι
νὰ τοῦ δώσῃ χορταράκι
καὶ νερὸ πολύ.

Τὴν αὐγὴ, τὴν αὐγὴ,
γιὰ φωνάζει τὸ σκυλὶ
Ἐλενάκι, Ἐλενάκι,
δός μου ἕνα κοκκαλάκι,
Πῶς πεινῶ πολύ !

Καὶ εὐθὺς τὸ Ἐλενάκι
μὲ χαρὰ πολλὴ
δίδει χόρτα 'στὸ ἀρνάκι
καναβοῦρι 'στὸ πουλάκι
κρέας 'στὸ σκυλί. Ni-Cos

Γ'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΑΙΔΙΟΝ—ΤΥΦΛΟΣ—ΡΑΒΔΟΣ

Ἐκ τῶν τριῶν ἀνωτέρω λέξεων νὰ συντεθῇ διήγημα μὴ ὑπερβαῖνον τὰς πεντήκοντα γραμμάς.

Τὰ ὑποβληθησόμενα εἰς τὸν διαγωνισμὸν διηγήματα πρέπει νὰ ἦνε εὐαναγνώστως γεγραμμένα, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρωσι τὸ ἀληθὲς ὄνομα, τὸν τόπον καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ γράφοντος.

Εἰσὶ δεκτὰ τὰ διηγήματα μέχρι τῆς 20ῆς Αὐγούστου, καθόσον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου.

Τὸ βραβευθησόμενον διήγημα θὰ δημοσιευθῇ· θὰ ἐπαινεθῶσι δὲ τὰ μετὰ τοῦτο ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΣΚΙΩΝ

Ἐκ τοῦ τερπνοτάτου παιγνιδίου τῶν σκιῶν, τοῦ ὁποίου δημοσιεύομεν καὶ εἰς τὸ παρὸν τεῦχος ἕτερα δύο σχήματα, θὰ μεταφέρωμεν τοὺς μικρούς μας ἀναγνώστας, ὡς ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν, εἰς ἄλλα σπουδαιότερα θέματα, τὴν ἐξέτασιν τῶν ὁποίων ἀνεθέσαμεν εἰς εἰδικὸν συνεργάτην. Κατωτέρω ἐν τερπνοτάτῳ διηγήματι πραγματευόμεθα περὶ Σελήνης, τῶν διαφόρων φάσεων αὐτῆς, περὶ ἐκλείψεως μερικῆς καὶ ὁλικῆς κλπ.

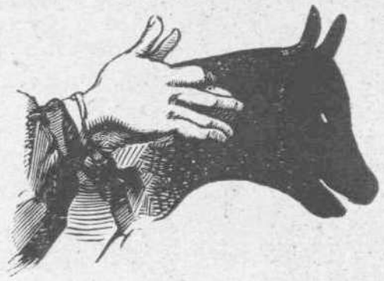

Ἐν τούτῳ εἶνε καταφανὴς ἡ σχέσις τῶν διαφόρων θεμάτων τῆς Σελήνης πρὸς τὸ παιγνίδιον τῶν σκιῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν λόγον τοῦτον προετάξαμεν τοῦ κυρίου θέματος. Εἰς τὰ ἑπόμενα τεύχη θέλομεν ἐξετάσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἄλλα σχετικὰ ζητήματα ὠφελοῦντες οὕτω καὶ τέρποντες ἅμα τοὺς μικρούς μας ἀναγνώστας, πρὸς τοὺς ὁποίους βραδύτερον θέλομεν ἀπευθύνει ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων.

ΠΕΡΙ ΣΕΛΗΝΗΣ

Μίαν νύκτα τοῦ Ἰουνίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σελήνη ἔλαμπε πλησιφαὴς εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς γέρων ὡδήγει δύο μικρὰς ἀδελφάς, τὴν Ἀγγελικὴν καὶ τὴν Κλεονίκην, εἰς μέρος ἀναπεπταμένον διὰ νὰ ἀπολαύσωσιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν εὐχαρίστως θεάματος τερπνοτάτου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ φύσις τοῖς παρεῖχε.

— Ἐπιθυμοῦμεν πολύ, ἀγαπητὲ παπποῦ, νὰ μάθωμεν πῶς θὰ γίνῃ ἀπόψε ἡ ἔκλειψις τῆς Σελήνης . . .

— Ἀλλὰ, παιδιά μου, δὲν θὰ τὸ ἐννοήσητε τόσον εὐκόλως, ὅσον τὸ ὑποθέτετε, ἂν σᾶς τὸ εἴπω ἀμέσως μὲ μίαν ἀπάντησιν· προηγουμένως πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ θέματος καὶ ἐν γένει περὶ τῆς Σελήνης. ....

Τὰ παιδία δὲν ἀντεῖπον, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ περιεργείας ἤκουον τὸν πάππον των, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε τὴν εὐχάριστον διήγησίν του.

...Ἡ Σελήνη, ὅπως τὴν βλέπετε σήμερον προπάντων, εἶνε καὶ αὐτὴ ἓν μέγα ἄστρον, τὸ ὁποῖον λάμπει εἰς τὸν οὐρανόν· τὸ φῶς αὐτῆς ὅμως δὲν εἶνε ἰδικόν της, ἀλλὰ τὸ παραλαμβάνει ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

— Ἤκουσα νὰ λέγουν ὅτι εἶνε **δορυφόρος** τῆς Γῆς.

— Μήπως κρατεῖ κανὲν δόρυ ; . . . ἠρώτησαν ταυτοχρόνως αἱ δύο ἀδελφαί.

— Ὄχι, βέβαια· τὴν ὀνομάζουν οὕτω, διότι εἶνε ἠναγκασμένη νὰ γυρίζῃ πάντοτε τριγύρω τῆς γῆς, χωρὶς νὰ φεύγῃ οὔτε βῆμα ἀπὸ πλησίον της, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαμνον τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ περικυκλοῦντες τοὺς βασιλεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ ἐκράτουν καὶ δόρατα ὠνομάζοντο δορυφόροι.

— Ἀλλὰ μᾶς εἴπατε ὅτι γυρίζει τριγύρω τῆς γῆς· ὥστε θὰ εἴπῃ ὅτι κινεῖται ; εἶπεν ἡ Ἀγγελική.

— Μάλιστα, κινεῖται αὐτὴ καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα οὐράνια σώματα.

— Εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἡ Σελήνη, παπποῦ;

— Εἶνε τόσον πολύ, ὥστε ἂν φαντασθῆτε ὅτι ρίπτει τις πρὸς αὐτὴν μίαν σφαῖραν κανονίου, ἡ ὁποία νὰ τρέχῃ 500 μέτρα εἰς ἓν δευτερόλεπτον, θὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σελήνην μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ πέντε σχεδὸν ὥρας !. . . Ἀλλὰ ἄστρα ἀπέχουν πολὺ περισσότερον· φαντασθῆτε ὅτι τὸ φῶς τινῶν ἐξ αὐτῶν χρειάζεται δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια διὰ νὰ φθάσῃ ἐδῶ κάτω ! !

— Διατί, παπποῦ, ἡ Σελήνη, ἄλλοτε εἶνε μικρὰ καὶ ἄλλοτε μεγάλη, ὅπως εἶνε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ;

— Θὰ σᾶς τὸ εἴπω καὶ τοῦτο. Ὅπως γυρίζει ἡ σβοῦρα ποῦ παίζετε, ὁμοίως γυρίζει καὶ ἡ Σελήνη· στρέφει διάφορα μέρη πρὸν τὸν Ἥλιον, τὰ ὁποῖα φωτίζονται καὶ

διάφορα πρὸς ἡμᾶς· ἕνεκα τούτου γίνονται διάφορα σχήματα, τὰ ὁποῖα λέγονται **φάσεις.** Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσητε καλλίτερον ὑποθέσατε ὅτι ἔμπροσθεν ἑνὸς ἀνημμένου κηρίου ἔχετε ἓν πορτοκάλιον. Τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φωτίζηται ὁλόκληρον, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος (σχῆμα 1ον). Ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ ἀφίνει μίαν μαύρην οὐράν, ὡσὰν **χωνί**, ἡ ὁποία εἶνε ἡ σκιά του. Ἂν ὑποθέσωμεν λοιπὸν τώρα, ὅτι τὸ κηρίον αὐτὸ εἶνε ὁ Ἥλιος, τὸ δὲ πορτοκάλιον ἡ Σελήνη καὶ ἡμεῖς ὅτι εἴμεθα εἰς τὸ σημεῖον Γ', κατὰ τὸ σχ. (2ον) τὸ ὁποῖον σᾶς ζωγραφίζω διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καλῶς, τότε, ἂν ἡ Σελήνη ἦνε εἰς τὴν θέσιν **Α**, ἐνῷ ταὐτοχρόνως γυρίζει περὶ τὴν γῆν, ἐπειδὴ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου πίπτει ἄνωθεν, θὰ φωτισθῇ μόνον τὸ ἥμισυ πρὸς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπομεν, διότι εἴμεθα κάτωθεν αὐτῆς· σᾶς εἶπον ὅμως ὅτι γυρίζει πάντοτε καὶ τριγύρω εἰς τὴν γῆν καὶ μόνη της ὡσὰν σβοῦρα, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ μᾶς δεικνύῃ τὸ φωτισμένον αὐτῆς μέρος καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν Β, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ βλέπωμεν τὸ ἥμισυ τοῦ φωτιζομένου ἡμισφαιρίου, δηλαδὴ τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς Σελήνης, κατόπιν θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν Γ, ὅπου ἡμεῖς ἐν τῇ γῇ θὰ βλέπωμεν ὅλον τὸ φωτισμένον μέρος της καθὼς ἀπόψε, ὁπότε ἔχομεν **Πανσέληνον.** ἔπειτα θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν Δ, καὶ μετ' αὐτὴν εἰς τὴν πρώτην, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐβλέπομεν τίποτε. Διὰ τὸν γῦρον αὐτόν, κατὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει διαφόρους φάσεις ἀναλόγως τοῦ φωτιζομένου μέρους, τὸ ὁποῖον στρέφει πρὸς ἡμᾶς, δαπανᾷ 27 ἡμέρας περίπου.....

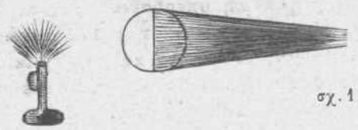

σχ. 1

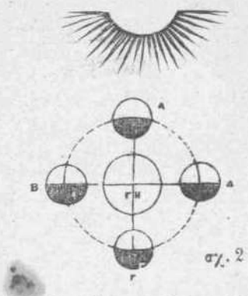

σχ. 2

Ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα εἰς τὰς μικράς του ἐγγονάς, αἴφνης ὁ λαμπερὸς δίσκος τῆς Σελήνης ἤρχιζε σιγὰ σιγὰ νὰ μαυρίζῃ καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπεσκοτίσθη ὁλόκληρος.

— Ἀ! εἶπον αἱ δύο μικραὶ ἀδελφαὶ μετ' ἐκπλήξεως παρατηροῦσαι τὴν Σελήνην· αὐτὸ πῶς γίνεται, καλέ μας παππού; . . . διατὶ μαυρίζει τόσον;

— Περὶ τούτου ἤμην ἕτοιμος νὰ σᾶς ὁμιλήσω τώρα, καὶ εὐτυχῶς θὰ ἔχητε ἔμπροσθέν σας τὸ παράδειγμα. Αὐτό, μικραί μου, εἶνε ἡ **ἔκλειψις** τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία ἄλλοτε εἶνε *μερική*, ὅταν μόνον ἓν μέρος αὐτῆς μαυρίζῃ, ἄλλοτε δὲ *ὁλική*, ὅταν μαυρίζῃ ὁλόκληρος.

— Ἀλλὰ πῶς μαυρίζει;

— Σᾶς εἶπον προηγουμένως διὰ τὸ πορτοκάλιον, ὅτι ἀφίνει ὄπισθεν μίαν οὐρὰν σκιερὰν, ὅταν φωτίζηται ἀπὸ τὸ κηρίον. Τὴν αὐτὴν σκιὰν ρίπτει ὄπισθεν αὐτῆς καὶ ἡ γῆ, ὅταν φωτίζηται ἀπὸ τὸν φωτοβόλον Ἥλιον. Ἂν τώρα ἡ σελήνη, ἐνῷ γυρίζει περὶ τὴν γῆν, διέλθῃ ἐκ τοῦ μέσου τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς οὐρᾶς οὕτως ὥστε ἡ γῆ, ἡ ὁποία εἶνε μεγαλειτέρα τῆς Σελήνης, νὰ παρεμπέσῃ ὁλόκληρος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἡλίου (ὡς εἰς τὸ 3 σχῆμα), ἐπειδὴ δὲν θὰ δέχηται φῶς ἀπὸ τὸν Ἥλιον, δὲν θὰ φαίνηται καὶ εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν γῆν, διόλου, καὶ τοτε ἔχομεν *ἔκλειψιν ὁλικήν*. Ἂν τώρα μόνον ἓν μέρος της εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκιὰν τῆς γῆς, μόνον τοῦτο θὰ σκοτισθῇ καὶ τότε ἔχομεν *ἔκλειψιν μερικήν*, (ὡς εἰς τὸ 4 σχῆμα). Ὅταν ἐξέλθῃ ἡ Σελήνη ἐκ τῆς σκιᾶς τῆς γῆς, ἐξακολουθεῖ πάλιν κανονικῶς τὴν τροχιάν της, δηλαδὴ τὸν δρόμον της περὶ τὴν γῆν.

σχ. 3

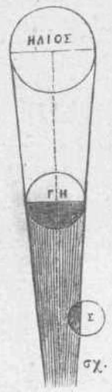

σχ. 4

— Αὐτὰ τὰ μαῦρα, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἰς τὴν Σελήνην, τί εἶνε παππού; Ὑπάρχουν ἄρά γε ἄνθρωποι ἐκεῖ ἐπάνω;

— Τὰ μαῦρα αὐτά, μικραί μου, εἶνε ὄρη· ἄνθρωποι ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζῶσιν εἰς τὴν Σελήνην, διότι δὲν ὑπάρχει ἓν πρᾶγμα, ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωήν, τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει καὶ ἀτμοσφαῖρα.....

Αἱ μικραὶ δὲν εἶχον ἐνοήσει πότε ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τόσην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθησαν ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ καλοῦ των πάππου, ὁ ὁποῖος ὑπεσχέθη νὰ ταῖς διηγῆται συχνὰ περὶ πολλῶν σπουδαίων συμβαινόντων εἰς τὸν ἀπέραντον αὐτὸν θόλον, τὸν οὐρανόν!

Γ..... **(Εὐθύβουλος).**

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(ἴδε προηγούμενον τεῦχος)

Δὲν ἐφοβεῖτο καθόλου νὰ κατοικήσῃ μακρὰν τοῦ Ναυστάθμου· εἶχε πόδας ἰσχυροὺς καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ περίπατος εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν. Ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ προάστειον Κεραντρὲχ, ὅπου πηγαίνουν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν οἱ κάτοικοι τῆς Λοριὰν χάριν περιπάτου. Ἐκεῖ, ὀλίγον παράμερα, εὗρεν ὅ,τι ἐζήτει, μικρὰν οἰκίαν μὲ κῆπον βλέποντα πρὸς τὴν ἐξοχήν. Δὲν ἦτο μεγάλη· εἶχε δύο δωμάτια κάτω καὶ ἄλλα δύο ἐπάνω, οὐδὲ ἐκόστιζε πολύ. Ὁ Πέτρος τὴν ἐνοικίασεν ἀμέσως. Ἐχρειάζετο ἀρκετὰς ὥρας διὰ νὰ μεταφέρῃ ἐκ τοῦ πλοίου τὰ ἔπιπλα τῆς μητρός του. Οἱ ναῦται, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ ταξείδιον εἶχε βοηθήσει, μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τῷ ἔδωσαν χεῖρα βοηθείας· καὶ τὸ αὐτὸ ἐσπέρας, τὸ χωριον Κεραντρὲχ ἠρίθμει τρεῖς κατοίκους περισσότερον· ἢ μᾶλλον τέσσαρας, διότι καὶ ἡ αἴξ ἑνεκατεστάθη προσωρινῶς ὑπὸ ἓν μικρὸν ξύλινον ἐπιστέγασμα, ἕως ὅτου τῇ κτίσουν σταῦλον. Οὐδὲ ἐγένετο πλέον λόγος περὶ αὐτῆς, διότι τώρα ὑπῆρχε τόπος νὰ μένῃ· ἐξηκολούθει νὰ τρέφῃ τὴν Μαρίαν, καὶ ἡ Μαρία ἐξηκολούθει νὰ ἀγαπᾷ αὐτήν.

Οἱ ναῦται εἶναι πολυμήχανοι καὶ συνειθισμένοι νὰ κάμνωσι παντὸς εἴδους ἐργασίας, ἀρκεῖ νὰ τοῖς παρουσιασθῇ περίστασίς τις. Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐξέπληξε τὴν μητέρα του μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὴν ἐγκατάστασίν των, θέτων μίαν σανίδα ἐδῶ, ἕνα γάντζον ἐκεῖ, ἐπινοῶν χιλιας ἐφευρέσεις διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν γραῖαν

μητέρα του εἰς τὰς ἐργασίας της, καὶ δίδων εἰς τὰ παλαιὰ ἔπιπλα σχῆμα κομψόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καθαριότητα ἡ κυρία Βαντάελ ἐφρόντιζε πολὺ περὶ αὐτῆς χωρὶς ποτὲ νὰ αἰσθάνηται κανένα κόπον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ αἴθουσα τοῦ κάτω πατώματος ἐκοσμήθη ἄριστα μὲ τὰς κατσαρόλας καὶ τὰ διάφορα δοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ χρυσὸν ἢ ἄργυρον, μὲ τὰ λάμποντα ἔπιπλά της, μὲ τὰ ἀρχαῖα καὶ ὡραῖα ἀνθοδοχεῖα της ἠπλωμένα εἰς ἓν τραπέζιον, καὶ μὲ τὰς κοκκίνους πλίνθους τοῦ ἐδάφους, τὰς ὁποίας ὁ Πέτρος ἔστρωσε, διότι ὅταν παρέλαβε τὴν οἰκίαν, εὗρεν αὐτὴν πεπαλαιωμένην καὶ ἀντὶ σανιδώματος εἰς τὸ δάπεδον ἑκάστου δωματίου ἦτο μόνον γῆ.

Ἡ κυρία Βαντάελ ἔκπληκτος ἠρώτα τὸν Πέτρόν της ποῦ ἔμαθε τὴν νέαν αὐτὴν ἐργασίαν.

«Ἐὰν δὲν εὕζευρέ τις παρὰ μόνον τὴν τέχνην, τὴνὁποίαν ἔμαθε»!... ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μετ' ἐπιχαρίτου ὑπερηφανείας.

Καὶ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο ἐξησκημένος εἰς παντὸς εἴδους ἐργασίας κατεσκεύασε μὲ σύρμα ἓν κιγκλίδωμα, διὰ τοῦ ὁποίου περιέφραξε μίαν γωνίαν τοῦ κήπου καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ περιφράγματος τούτου ἔκτισεν, ὡς τέλειος τέκτων, μικροσκοπικὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν ἐπτέγασε μὲ ἄχυρα καὶ ἐκόσμησε μὲ πολυάριθμα ραβδία. Ἐκεῖ ἡ κυρία Βαντάελ ἐτοποθέτησε μετ' ὀλιγον τὰς ὄρνιθας.

Αἱ καλαὶ οἰκοδέσποιναι τοῦ χωρίου τὴν ὑπεδέχθησαν καλῶς, ὄχι μόνον δι' αὐτὴν, ἡ ὁποία ἦτο χαρίεσσα, ἀλλ, ἀκόμη περισσότερον διὰ τὴν πτωχὴν μικρὰν, ἡ ὁποία τόσον ἑνωρὶς εἶχε χάσει τὴν μητέρα της! (Ἀκολουθεῖ)

(Mme J. Colomb) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πλήρης ἐπιτυχία ἔστεψε τὸν καλλιτεχνικὸν τοῦτον διαγωνισμόν. Ἂν καὶ ὡρίσθη μικρὰ προθεσμία, κατὰ τὴν ὁποίαν συνέπεσαν καὶ αἱ ἐξετάσεις τῶν πλείστων συνδρομητῶν, ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἰκοσιτέσσαρες. Πολλοὶ δὲν ἐτήρησαν τὸν ὅρον τοῦ διαγωνισμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γράψωσι τὸ ἀληθὲς ὄνομά των, ἀλλ' ἔγραψαν ἐκ μετριοφροσύνης ἴσως μόνον τὸ ψευδώνυμον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε γνωστοὶ εἰς ἡμᾶς. Ἐπειδὴ καὶ οὕτως ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ μὴ φανῶμεν αὐστηροὶ περὶ τὴν τήρησιν τυπικῶν ὅρων, λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ὑπὸ ψευδώνυμον σχέδια.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ὡς ἑξῆς τὰ ὑποβληθέντα αὐτῇ σχέδια κατὰ τάξεις ἐπιτυχίας.

Αον **Βραβεύεται** *τὸ ὑπὸ ψευδώνυμον* **Ἡ 19 Μαΐου,** ἐξ Ἀθηνῶν, *ὡς ἐντελῶς ἄμεμπτον.*

Βον. Ἐπαινοῦνται τὸ τοῦ Ματθαίου **Δ. Δουζίνα** ἐκ Ναυπλίου, ὡς ἐσχεδιασμένον ἐπιτυχῶς, ἀλλ' εἰς διπλάσιον μέγεθος, παρὰ τὸν τρίτον ὅρον τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τὸ τοῦ Σπυρ. Λεγάκη ἐξ Ἀθηνῶν, ὡς σύμφωνον πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ παρουσιάζον ἀτελείας τινας.

Τρίτην τάξιν κατέχουν τὰ τῶν Ἠλ. Ραβανοπούλου, Εὐαγγ Εὐαγγέλου, (τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τῶν ἀτελειῶν, ἃς ἔχουν, ἐσχεδιάσθησαν καὶ διὰ βαθέος σχιεροῦ μολύβδου (crayon) κατὰ παράβασιν τοῦ β'. ὅρου), τὸ τῆς Ἑλένης Ξάνθου, ἀτελῶς ἀλλ' ἀρκετὰ καλαισθητικῶς καὶ μετ' ἐπιτηδειότητος εἰργασμένον, καὶ τὰ τῆς «Δρόσου τῆς Πρωΐας», Μικρᾶς Ἀνθοπώλιδος (Βάσως Α. Κοτσελοπούλου), Ἀμαράντου Ἄνθους, Ἐμμ. Φιντικακη ἐκ Πειραιῶς, Γ. Εὐστρ. Σάλτα καὶ Δ. Γ. Μιχαὴλ ἐκ Σύρου καὶ Σιγαλοῦ Αἰγιαλοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Τετάρτην τάξιν κατέχουν τὰ τῶν Ἐμμ. Βλάχου ἐκ Θήρας, Κρότου Βροντῆς, Ἀνδρ. Ἀντωνοπούλου ἐκ Πατρῶν, (τοῦ ὁποίου τὸ σχέδιον εἶνε εἰς μέγεθος ἑκατονταπλάσιον!), Ἀγελάστου Πέτρας, Ἰω. Ζ. Βελίγκογλου ἐκ Σμύρνης, (ὁ ὁποῖος μετεμόρφωσε τα πτηνὰ εἰς ..... καρχαρίας) καὶ Μιχ. Ζησίμου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Τελευταῖα ἀμιλλῶνται «ποῖον νὰ μὴ βραβευθῇ» τὰ σχέδια τῶν Ι. Σάντη, Χαραυγῆς, Ε. Μιτσάκη, Δ. Πολυδωρίδου καὶ τελευταῖον ὅλων ἓν μικρὸ σχέδιον τῆς μικρούλας Ἐλεονόρας Γ. Λεκατσᾶ, ἡ ὁποία ἐζωγράφισεν ἀντὶ τοῦ σχεδίου ἕνα .... γατάκι!

Πάντα τὰ σχέδια εἶνε ἐκτεθειμένα ἐν τῷ γραφείῳ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ὁ μικρὸς Κώστας ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ λουτρὸν λέγει εἰς τὴν μαμά του, «Μαμὰ ἔπιασα σήμερον ἕνα μεγάλο ψάρι . . .

Καὶ ἡ μικρὰ Κάκια διακόπτουσα.

— Τὸ εἶδα πῦ τὸ ἐπωλοῦσαν χθές τὸ βράδυ εἰς τὴν ἀγοράν!

Ἐστάλη ὑπὸ «Ρα-τα-πλᾶν».

* * *

Ἐνώπιον τοῦ μικροῦ Τοτοῦ ἐγίνετο ὁμιλία περὶ κατα-ληκτικῆς ὁμοιότητος δύο διδύμων.

Καὶ ὁ Τοτὸς μετὰ περιεργείας:

— Μήπως εἶνε ἀδελφοί;

Ἐστάλη ὑπὸ «Φ.λομειδοῦς».

— Διατί κλαίεις Λέλα; ἠρώτα ἡ Μαμὰ τὴν μικρὰν κόρην της, ἡ ὁποία ἐπέστρεφε κλαίουσα ἀπὸ τὸ Φάληρον, ὅπου ἔκαμε τὸ λουτρόν της.

— Μοῦ ἔπεσε μαμά μου τὸ δακτυλιδάκι μου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν εἰμπόρεσα νὰ τὸ εὕρω, γιατί δὲν ἔβλεπα μέσα εἰς τὸ νερό.

Καὶ ὁ μικρὸς Βασιλάκης.

Καὶ δὲν ἄναβες καϋμένη ἕνα κερὶ νὰ τὸ ζητήσῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ «Μικρᾶς ἀνθοπώλιδος»

* * *

Μίαν βροχερὰν ἡμεραν ἡ Σταματίνα ἔλεγεν εἰς τὴν μικρὰν φίλην της Μαρίκαν.

— Ἄχ καϋμένη πόσον φοβοῦμαι μήπως κάμῃ πάλιν ὁ Θεὸς κατακλυσμόν!...

— Μὰ ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Νῶε, ὅτι δὲν θὰ κάμῃ πλέον κατακλυσμόν.

— Ἄμ ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἐξέχασε!

Ἐστάλη ὑπὸ «Πέτρου Βαντάελ».

* * *

Ὁ Μπαμπᾶς πρὸς τὸν μικρὸν Νίκον κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας του μίαν ἐφημερίδα:

— Σημερινὴ εἶνε αὐτὴ ἡ ἐφημερὶς Νίκο;

— Ὄχι, μπαμπᾶ, αὐριανή!

Ἐστάλη ὑπὸ «Μικρᾶς Δειλῆς».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

71 Αἴνιγμα

Νῆσος τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
Καὶ εἰς τὰς Σποράδας κεῖμαι.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Βασιλέα θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ «Παραδεισίου Πτηνοῦ»

72 Αἴνιγμα

Μία εἶμ' ἀπ' τὰς προθέσεις
Θᾶβρῃς ὅμως ἀριθμὸν,
Δέλτα ἐν ἐὰν προσθέσῃς
κάτω ἀπὸ τὸν λαιμόν.
Ἐστάλη ὑπὸ «Βόα τοῦ Συσφιγκῆρος»

73 Αἴνιγμα

Νησὶ φίλη μου θὰ γίνω
ὅπως εἶμαι ἂν βρεθῶ
καὶ νησὶ πάλιν θὰ γείνω
ἂν ἀποκεφαλισθῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ «Σωτηρ. Γεωργιάδου».

74 Ἀπροσδόκητον

Ποῖος συνδρομητὴς τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» δύνατοι μὲ κάθε εἶδους μελάνην νὰ γράψῃ γαλάζια γράμματα;
Ἐστάλη ὑπὸ «Δ. Παπαδοπούλου».

75 Πρόβλημα

Ποῖος ὁ ἀριθμὸς τὸν ὁποῖον ἐὰν πολλαπλασιάσωμεν ἐπὶ 3 καὶ εἰς τὸ γινόμενον προσθέσωμεν 9 τὸ δὲ ἄθροισμα διαιρέσωμεν διὰ 3, εὑρίσκομεν ἀριθμὸν, οὗτινος τὰ ψηφία θεωρούμενα ὡς ἁπλαῖ μονάδες καὶ προστιθέμενα δίδουσιν ἀριθμὸν, ὅστις πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 5 δίδει τὸν ζητούμενον;...
Ἐστάλη ὑπὸ «Μπάμ-Μπούμ».

76 Ἐρωτήσεις

Ποῖος ἄνθρωπος ἐπισκέπτεται ὅσους γνωρίζει καὶ ὅσους δὲν γνωρίζει;
Ποῖον ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος τρώγομεν μὲ ὄρεξιν;
Ποίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος μεταχειρίζονται οἱ μάγειροι;
Ἐστάλησαν ὑπὸ «Εὐαγγ. Εὐαγγέλου»

77 Ἐρώτησις

Ποία πόλις τῆς Γαλλίας εἶ ε 1 + 2 + 3;
Ἐστάλη ὑπὸ «Μαρίκας Λοιδωρικιώτου».

78 Λογοπαίγνιον

Ποία λέξις ἑλληνικὴ ἔχει τὸ Μ;
Ἐστάλη ὑπὸ «Κ. Πιτσάκη».

79 Ἀκατανόητον

Ἐκεῖνος ὅστις μὲ κατασκευάζει δὲν μὲ θέλει. Ἐκεῖνος ὅστις μὲ θέλει δὲν μὲ γνωρίζει. Ἐκεῖνος ὅστις μὲ φέρει εἰς τὰς χεῖρας του δὲν μὲ φέρει ὁ ἀ τὸν ἑαυτόν του. Ἐκεῖνος ὅστις μὲ ἀγοράζει, μὲ ἀγοράζει δι' ἄλλον. Τί εἶμαι;
Ἐστάλη ὑπὸ «Δρόσου τῆς Πρωΐας».

80 Ἐλλιποσύμφωνον

. ο . — . ε . ν — . ε . ου — . ου . — . ο . ει . .
— . ι . α — . οι . — . ο . οι . — . ει . ου
Ἐστάλη ὑπὸ «Ναυάρχου Μιαούλη».

Λύσεις ἀσκήσεων Ζ' τεύχους

61) Να-πυ-λέων—Ναπολέων.— 62) Ζάκυνθος—Ὑάκυνθος.— 63) φή-μι—φημί.— 64) Φάρος—ἀφρός.— 65) τὸ ἅλας.— 66) Τὸ Δ. τοῦ Νείλου ποταμοῦ.— 67) τίμα τοὺς γονεῖς σου.— 68) Ζήτει πρῶτον τὸ μικρὸν καὶ εἶτα τὸ μέγα — 69) Ἡ πόλις Αἴξ. — 70) Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα τῆς διανοίας.

(Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιευθήσονται εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος).

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Μὴ λαβόντες εἰσέτι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τὰς περὶ ἐξετάσεων ἐκθέσεις τῶν ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, ἀρκούμεθα εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐντυπώσεων ἡμῶν ἐκ τῶν ἐξετάσεων δημοτικῶν τινων ἰδίως σχολείων.

Ἀπεφύγομεν τὴν ἐν ἰδίῳ παραρτήματι, ὡς ὑπέσχεθημεν, ἔκθεσιν περὶ τούτων, ἵνα μὴ ἐκ τῶν ἐπαίνων, οὓς θὰ ἐπεδαψιλεύομεν πρὸς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς, γίνωμεν αὐτοῖς πρόξενοι βλάβης ἠθικῆς, καθόσον οἱ ἔπαινοι πρὸς τουτους διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν μᾶλλον βλάβην παρὰ ὠφέλειαν ἤθελον προξενήσει.

— Αἱ ἐξετάσεις πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις δημοτικῶν σχολείων ἐγένοντο κατὰ τὸ σύνηθες πανηγυρικώτατα καὶ ἐν συρροῇ κόσμου.

Ἐν τῇ Δ' δημοτ. Σχολῇ τῶν ἀρρένων τῇ διευθυνομένῃ ὑπὸ τῆς εὐπαιδεύτου καὶ πεπειραμένης δεσποινίδος Παναγιώτας Θεοδώρου, παρετηρήσαμεν ἀσυνήθη ἐπιτυχίαν διδασκαλίας τῶν ἀρρένων, ἥτις δικαιολογεῖ πληρέσταται τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἤθους τῶν ἀρρένων κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας μεθόδου ἐπιτυγχάνεται θαυμασίως καὶ διὰ τῆς διὰ διδασκαλισσῶν γινομένης διδασκαλίας. Ἐκ τοῦ λόγου τῆς διευθυντρίας μεταφέρομεν ἐνταῦθα ἓν δικαιότατον παράπονον πρὸς τοὺς γονεῖς, οἵτινες μόνον κατὰ τὰς ἐξετάσεις σπεύδουσι, ν' ἀντιληφθῶσι τῆς προόδου τῶν τέκνων των! καθ' ἅπαντα δὲ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον ἀφίνουσιν αὐτὰ ἄνευ ἐπιβλέψεως καὶ συνεπῶς ἄνευ ἐνθαρρύνσεως καθιστῶντες οὕτω δυσχερὲς καὶ ἐπίμοχθον τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίσσης!

Ἐν τῇ Β' δημοτ. Σχολῇ τῶν θηλέων ἐφείλκυσε τὴν γενικὴν προσοχὴν ἡ μετ' ἐπιβάλλοντος ὄσῳ καὶ ἐπιχαρίτου ἤθους ἀφ' ἑνὸς καὶ μετ' ἐμβριθείας μαρτυρούσης ἱκανότητα σπανίαν καὶ πεῖραν ἀφ' ἑτέρου διδασκαλία καὶ ἐξέτασις ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς μαθήμασι τῆς διευθυντρίας δεσποινίδος Ἀσπασίας Γρηγοράκη, ἣν δὲν διστάζομεν ν' ἀποκαλέσωμεν «τὸ ἀγλάϊσμα τῶν Ἑλληνίδων διδασκαλισσῶν» ὡς ἐξετιμήθη αὐταῖς λέξεσιν καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, διά τε τὴν παιδαγωγικὴν αὐτῆς ἱκανότητα καὶ τὴν ἐν βραχεῖ διαστήματι τόσα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα ἀπενεγκοῦσαν διδασκαλίαν αὐτῆς

Ἐν τῇ Γ' δημοτ. Σχολῇ τῶν θηλέων, μόλις ἡδυνήθημεν ὡς ἐκ τοῦ στενοχώρου τοῦ οἰκήματος ν' ἀκούσωμεν τῆς διευθυντρίας δεσποινίδος Ἑλένης Γεωργίου, καὶ τῆς δεσποινίδος Βασιλικῆς Κορνίδου, συνεργάτιδος ἡμῶν. Ἡ ἐπιτυχία ἀμφοτέρων συνέτεινεν εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως, ἧς ἀπολαύουσι μέχρι τοῦδε διάτεο τὴν ἱκανότητα αὐτῶν καὶ τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας.

Διὰ τὴν εσποινίδα Β. Κορνίδου, ἥτις διακρίνεται μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα διδασκαλισσῶν, κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμέν τι πρὸς ἔνδειξιν τῆς παρὰ πάντων ὁμολογουμένης ἀξίας καὶ τῆς μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Πειραιεῖ Α' Δημοτ. Παρθεναγωγείου οὗ ἡ Διεύθυνσις ἦν ἀνατεθειμένη ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου Πειραιῶς κ. Παπαναστασίου εἰς τὴν ἐπιμελεστάτην καὶ εὐπαίδευτον διδασκάλισσαν κυρ. Καλλιόπην Χριστοδουλίδου, ἥτις διέπρεψε καὶ ὡς διευθύντρια διαφόρων παρθεναγωγείων ἐν Κων)πόλει, ἐγένοντο μετὰ μεγίστης λαμπρότητος καὶ ἐπιτυχίας. Αἱ πρόοδοι τῶν μαθητριῶν κατεδείξαν μεθ' ὁπόσης φιλοπονίας εἰργάσθη ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ Σχολείου καὶ ἰδίως ἡ λογία διευθύντρια κ. Χριστοδουλίδου εἰς ἣν ὀφείλεται διὰ τοῦτο δικαιότατος ἔπαινος.

Καρποφόρος λίαν κατεδείχθη καὶ ἡ διδασκαλία ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Β. Δημ. Παρθεναγωγείου Πειραιῶς τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς ἐγνωσμένης ἀξίας διδασκάλισσης κ. Ἀσπασίας Τσιτσίνη. Αἱ εὔστοχοι ἀπαντήσεις τῶν μαθητριῶν εἰς ἅπαντα μαθήματα καὶ τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας ἐδραίωσαν πλειότερον τὴν φήμην καὶ ἐκτίμησιν, ἧς ἀπολαύει ἡ ἐν λόγῳ διευθύντρια ἐπαξίως.

«ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΩΝ»

Τῇ ἀξιεπαίνῳ πρωτοβουλίᾳ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀξιολόγου «Ἐφημερίδος Πατρῶν» κ. Πρ. Παπαρρούπα ἱδρύθη πρὸ μικροῦ ἐν Πάτραις Βιβλιοθήκη. Πρὸς ἀποπερατωσιν ὅμως τοῦ κοινωφελεστάτου τούτου ἔργου, εὑρισκομένου ἤδη ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἐκτελέσεως, ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ παντὸς Ἕλληνος, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ αὕτη, σμικροτάτη ἢ μεγάλη, χρηματικὴ ἢ ἐκ βιβλίων χρησίμων. Τοῦ ἀναγκαιοτάτου τούτου καθιδρύματος ἐστερεῖτο μέχρι τοῦδε ἡ δευτέρα πόλις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἐπὶ προφανεστάτῃ ζημίᾳ τῶν γραμμάτων, ἅτινα διὰ τῶν βιβλίων, διὰ τῆς διαδόσεως τούτων ἐγένοντο κοινὸν κτῆμα ἁπάντων καὶ συνεπῶς ἐπὶ ἀνεκτιμήτῳ ζημίᾳ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν.

Πρὸς ἐπιτέλεσιν λοιπὸν τοιούτου ἀγαθοῦ ἔργου ἐλπίζομεν ὅτι πάντες οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν θέλουσιν προτρέψει τὸν ὁ βολόν τῶν εἴτε δι' ἡμῶν εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος Πατρῶν» εἰς Πάτρας.

Ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον ἐν Πειραιεῖ, περιέχον Δημοτ. Σχολεῖον κατὰ τὸ νέον σύστημα μετὰ πλήρους Ἑλληνικοῦ, δύο γυμνασιακῶν τάξεων καὶ Ἐμπορικῆς σχολῆς μὲ πλήρη συλλογὴν φυσικῶν, χημικῶν καὶ γυμναστικῶν ὀργάνων, καὶ μὲ ἀξιόλογον προσωπικὸν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πεπειραμένου ἱερομονάχου κ. Ἡσυχίου Παπαδοπούλου, ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ἀης 7βρίου τῶν μαθημάτων του. Γνωρίζοντες τὴν δεδοκιμασμένην ἱκανότητα τοῦ κ. Διευθυντοῦ καὶ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, μετὰ θάρρους προτρέπομεν πάντας τοὺς γονεῖς νὰ ἐγγράψωσιν ἐν αὐτῷ τὰ τέκνα των.